

всички се прѣгъваха, — несравнено бѣше по-любезенъ и безкрайно по-проницателенъ, отъ колкото своитѣ министри.

Сердаря желаше, щото Сюлейманъ-паша да го послуша и да дѣйствува по начинъ за съединение на своята армия съ Източната.

Но Сюлейманъ никакъ не искаше това, понеже му бѣха обѣщали, че ако той прѣвземе позицията на свети Никола, то ще го назначатъ воененъ министъръ, а заедно съ това ще го наградятъ съ всичко на каквото въобще може да се надѣва у насъ човѣкъ, комуто се е падналъ въ ржцѣ случая. И за това именно, Шипчанския палачъ желаше да дѣйствува отдѣлно, та да извърши самичекъ успѣха, който той считаше за възможенъ, безъ да искаше да види, че подобенъ успѣхъ бѣше невѣроятенъ.

Къмъ това врѣме Сюлейманъ имаше едно грамадно тактическо прѣвъзходство надъ моя началникъ: той бѣше дѣсната ржка на Махмудъ-Дамалъ и лѣвата ржка на Саидъ . . . ; тъй щото, моята мисия се свеждаше къмъ една проста разходка и отиване да видя домашнитѣ си, толкова повече че Саидъ, на тръгване, съ единъ тържественъ видъ ми каза:

«Кажете на Маршала Мехмелъ-Али, че всички ние, отъ Султана и до най-нищожния отъ неговитѣ подданици, знаейки храбростта и искуството на Сюлейманъ-паша, възложили сме на него всичкитѣ наши надежди и довѣрие!»

Ето какъвъ любезенъ и окуражающъ отговоръ бѣше даленъ на пратеника на генералисимуса!

Признавамъ, че азъ излѣзохъ отъ апартаментитѣ на Саидъ-паша съ прѣпълнено отъ яростъ сърдце!

Колкото благосклонно се отнесе съ мене Султана, толкова тѣзи двама господиновци се отнесоха отвра-